

עם קרן השמש הראשונה של החורף, יצא גם מוש קאשי, נשימה עמוקה וצעד חוצה את הסף, אל האור. תערוכת הציורים שלו בגלריה נגא יפה עד כאב ופצע, מסתורית ומוזרה, מהנה ולא פחות מזה טורדת ומפלחת את העין והלב ועצובה, עצב תהומי. קאשי הוא באמת זן אחר. מקסים, צנוע, אינטליגנטי וחם אבל גם זאב בודד, מסתורי, דיסקרטי, ספון במעיל סודותיו; צייר נפלא, מקורי, מחויב ומחודד כמכחול שיערה; גופו, נפשו, לבו הפראי והביוגרפיה שלו, במובנה הקונקרטי-ארצי אבל גם המופשט עד קצה האפשרות, נוכחים-שורים כאן בכל ומעיקים, טורדים. מים עומדים.

את העבודות של קאשי מעכלים לאט, בתשלומים. בהתבוננות ראשונה, שיקרית ושיכרית להפליא, אין פתייניות מהן. הן מרהיבות, כמעט דקורטיביות לפרקים, הרמטיות במובן הצורני של הציור, משהו בין ציור רומנטי א-לה דוד פרידריך וטרנר לפטרן ציור יפני מוקפד וסגפני. ואז, כשנרדמת, באה המהלומה וממפילה אותך בנוק אוט ארצה. זו מיתת נשיקה. כי דבר כאן אינו חי. דבר אינו תקין. הכל מקולקל, חולה, מורעל, מת.

קאשי, המצייר בשמן, נע, זז, מתנייד בין שתי קצוות ציוריים המטעינים זה את זה ומצטברים לערך מוסף. אחד הוא מופשט "אטמוספרי", ערפילי, סמיך, לילי, צבע רווי מאד, בגוני שחור, שחור-סגול וירוק כהה מאד קרים, ועד לבן בהופעת רפאים מצמיתה. המופשט הזה שונה מאד משל מרק רותקו; הוא ציני ומורעל. הקצה השני, המצוי בציורי הסבך הצמחי, הוא ציור חמור, הרמטי, מוקפד, סיזיפי בצד המחוג מחוץ לחוק. הסבך הזה הוא סבך ענפי-זרדי שיחים מסועף; אלא שאופי הציור מותיר אותו, באופן מוזר ופלאי שטוח ואטום לגמרי (שטוח, דקורטיבי, יבש, מת), ובכך מייצר איזה מצב שוויוני טעון עם המשטחים הערפיליים. דימויי הסבך הם גם מטאפורה לגוף, לעורקי-ורידים גוף מת ולשיער (ראש וערווה).

העולם על פי קאשי הוא לילה, אופל ואפלה, וסוף רע. הציור הדשן-שטוח, הרווי-בלתי חדיר, הדיסוננטי, הוא פצצה מתקתקת. התשוקה האדירה כבושה, מעוקרת, מתה. האלימות, הפורענות נכבשו, קפאו, מתו. מוות מפואר, מרהיב ביופיו. לא קמילה, ריקבון נוסח קרוואג'יו, לא גסיסה ודם ניתז נוסח פרנסיס בייקון. אלא פגישה חזיתית בקרחון, היישר אל הנצח. קאשי משוטט בלילות. משתוקק, רעב, מרפרף את אזורי הסכנה. זה מסתורי וטעון בדיוק במידה שהוא רוצה שזה יישמע. ולפני ואחרי השיטוטים, הוא מצייר. את החוויות ולהבת לבו הבוערת הוא מוסר דרך מסננת של יופי, וזו מקררת את האש.

בתערוכתו הקודמת בנגא (1999) הציג קאשי ציור ענקי ובו דימוי של קטע מיוער, חשוך, לילי, המורכב מגזעי עצים רבים שביחד, בנוכחות המאסיבית והצפופה שלהם, יוצרים מסך בלתי חדיר. כמו בציורי הסבך, אין קדימה ואחור, אין אופק, רק קיר חוסם. חומה. וכמו בציורי הסבך, קונטור הבד קוטם את הצמח וכל אפשרות של צמיחה. העבודות האלה מנהלות דיאלוג מרתק עם דימויי הטפט המיוערים של רוברט גובר. בציור אחר וסקסי עד פורנוגרפי, הקורץ לצילום של מייפלט'ורפ, הגזע הקטוע הוא זרוע; או עצם מתוך גוף.

ב-1977 מצייר קאשי דימויי ירח, מאותם חומרים. רקע ירוק כהה ועמוק, וירח מלא צמחי-קוצני. הצמח, הקוץ של קאשי, הוא מהנוף המקומי, נוף הארץ. הוא מצייר את הנוף שלו, והנוף הזה יפה ופוצע ויבש, בלי רוח חיים. במקביל למהלך הציורי, מתקין קאשי גם אובייקטים פיסוליים, עליהם הוא מצייר. אלה פסלים גדולים, גופניים, צורות גיאומטריות פשוטות וחדות: טבעת, חרוט. עבודות יפות, סקסיות. והטבעת הגופנית כל כך, במימדי אדם, היא רקטום.

בתערוכה הנוכחית מופיע ציור אחד מעט שונה מהשאר. בד קטן, רקע כמעט לבן, ודימוי על סף הסימטרי (גוף) של קרני חיה שהן בו בזמן גם זרדים. העבודה המתומצתת והטעונה הזאת נועלת יפה את מחזור העבודות הזה ואם תרצו, היא גם המפתח. האמנות של קאשי אחרת, יחידאית ומוציאה אותך שונה מכפי שנכנסת אליה.